

UČITELJSKI TOVARIŠ

Glasilo avstrijskega jugoslovanskega učiteljstva

Vse spise, v oceno poslane knjige itd. je pošiljati samo na naslov:

Uredništvo Učiteljskega Tovariša v Idriji.

Rokopisov ne vračamo.

Vse pošiljatve je pošiljati franko.

Učiteljski Tovariš izhaja vsak petek popoldne
Ako je ta dan praznik, izide list dan pozneje.
Vse leto velja . . . 10— K
pol leta 5— *
četrt leta 2— 50
posamezna številka po 20 h.

Za oznalila je plačati od enostolpe petit-vrste,
če se tiska enkrat . . . 14 h
dvakrat 12 h
trikrat 10 h
za nadaljnja uvrščenja od petit-vrste po 8 h.
Oznalila sprejema Učiteljska tiskarna (telefon št. 118).

Za reklamne notice, pojasnila, posiana, razpisne službi je plačati po 20 h za petit-vrsto.
Priloge poleg poštnine 15 K.

Naročnino, reklamacije, to je vse administrativne stvari je pošiljati samo na naslov:

Upravništvo Učiteljskega Tovariša v Ljubljani.

Poštna hranilnica št. 53.160.

Reklamacije so proste poštnine.

Prihodnja številka „Učiteljskega Tovariša“ izide dne 20. oktobra 1916.

Osebna čast in državna misel.

Wer häßlichen Sinn in schönen Dingen findet, ist verderbt, ohne Anmut zu haben. Das ist ein Fehler!

Wer schönen Sinn in schönen Dingen findet, gehörte zum Reiche der Kultur. Für ihn ist Hoffnung!
Oskar Wilde: Das Bildnis der Dorian Gray. (Anhang).

Po vsem slovenskem ozemlju, koder zveni naš predragi materinski jezik in koder srca Slovencev plamené v ljubezni do svete rodne zemlje, se sedaj že skoro po vseh učilnicah vrši redni pouk. Naše najdražje, kar imamo in česar nam nihče ne sme vzeti ali odtrutiti — našo mladino — so sprejele v svoje varstvo naše šole. In kakor vedno doslej, tako tudi v teh strašnih dneh uničevanja in umiranja opravlja slov. učiteljstvo svojo poučno in vzgojno nalogo: ustvarja novo življenje — nadomestilo, protest in kljubovanje vsemu zlu in vsem grozotam, ki vihajo v divjih strashel po bojnih poljanah! Dokler živi slovensko učiteljstvo, toliko časa ostane vkljub in vzlic vsemu zdrav in živ tudi slovenski narod!

Samo tam, koder tresajo smrtonosna žrela morilnega orožja pogibelj in razdejanje, se je ustavilo blagovorno delovanje naših šol. Šola potrebuje miru. Ona je ustrezajoč element pravičnosti, lepote in kulture, zato sovraži nasilstvo in tisto moč, ki hodi pred pravico! Toda ako bi bilo ukazano in ako bi imelo kaj smisla in smotra, da naj slovensko učiteljstvo s svojimi telesi krije zdravje in življenje slovenske mladine, bi storilo tudi to! Ampak tudi naša telesa ne vzdrže pred točo jekla in svinca, kakor tudi so že vajena vsem trdotam in udarcem naših do skrajnosti zamarenjih, nedostatnih in nekulturnih materialnih razmer!

Saj naš ne poznajo, da, celo tistim smo tuji, ki bi nas morali poznati, ker nam režejo kruh preživljanja in pravice!

Moral je priti svetovna vojna! In sedaj so spoznali nas in naše delo avstrijski generali in vojvode, in od te strani je prišla pohvala! Oni, ki ustvarjajo bodočnost domovini, pravijo s svojimi priznanji, izrečenimi na naš naslov, da bi to ustvarjanje v taki realnosti in nepremagljivosti ne bilo mogoče, ako bi mu temelja in sredstev ne dajalo učiteljstvo! Učiteljstvo stoji dobesedno noč in dan na braniku domovine — na bojnem polju in tudi doma. In v tem trenutku, ko pišemo te vrstice, se zopet giblje ves ta velikanski šolski stroj, zbira, znaša, prsi, daruje! Niti ena roka ne miruje! Vse za domovino! Toda istočasno še vedno povohava kavarstvo in zlobnost, preži, zalezje, objeda, obsoja: udarjeni sta s slepoto na tak način, da vidita vse črno in umazano!

Naslonjeni na pohvalo od strani, ki je v teh časih najkompetentnejša; oprti na zavest v polnimeri storjenem stanovske in državljanske dolžnosti smo v interesu osebne časti, stanovskega ugleda in izvršenih dejanj primorani, da slovesno in apodiktično protestujemo proti vsemu, kar se zadira v nas na osnovi neutemeljenosti, natolcevanja, osebne ali narodnostne antipatije!

Kar smo čuli pohvale, to moramo in hočemo vedno obračati v prid svojemu stanu! Skromnost bi ne bila tu na mestu. Skromnost nas je tepla doslej, v bodoče nas več ne bo! Če ustvarjamatako velika dejanja, da pred njimi švigne iz nožnice v častečem zamahu sablja avstrijskega generala, tedaj se oglaša katégorični imperativ naše osebne časti, da se vzravnamo ponosno in samozavestno pokonci, ker smo prepričani do srnih-globočin, da je vloga nemškega učitelja iz leta 1866, sedaj tudi v rokah avstrijskega, torej tudi slovenskega naprednega učitelja!

In zato se s ponosom imenujem naprednega slovenskega učitelja, in četudi bi me zaraditega krivica obsodila na vislice! Zakaj sedaj mi pravi veliki čas, da me je moja organizačna šola usposobila za vse, kar stan in domovina zahtevata od mene!

Vedno smo govorili, da gledamo naprej, in — evo, sedanjost dokazuje, da nismo govorili laži! Napravili smo se take, kakršnismo in skakršnimi je danes naša domovina zadovoljna! Napravili pa smo tudi druge take, da zbujujo občudovanje s svojimi heroičnimi deli! Tonašo trditev podpišejo s svojo krvjo! Temelješi dokaz je nemogoč!

Dne 7. septembra leta 1913. so bile ob 25letnici naše Zaveze v »Narodnem domu« v Ljubljani izgovorjene v imenu naprednega slovenskega učiteljstva te besede: »To (svojo) nalogu izvršujemo v soli takoj, kakor ukazuje državni šolski zakon; izven šole tako, kakor dovoljuje to državni osnovni zakon in kakor to ni zabranjeno avstrijskemu državljanu...«

Dalje: »Ideje in ideali so ohranili slovensko učiteljstvo, zakaj kruha ni bilo in ga ni v toliki množini, da bi on dajal in zagotavljal obstanek. Tako smo se — telesno lačni — zgrnili v kulturno strugo, ki si krči pot med skalami in trnjem v daljo in širjavo, sprejema vase vsakega in vse, ki hočeo s povzdigo moralnih sil svojega ljudstva to ljudstvo dvigniti na nivo kulturnega človeštva ter to svoje ljudstvo vzporediti ob stran drugim plemenom istih čuvstev in enakih stremljenj!«

Potem: »Sami avtoriteta, cenimo avtoritetno državne oblasti in tistih fundamentov, ki drže državo kvišku. Treba je v velikem telesu državnega ustroja miru in reda, da se da posameznim narodom prilika do eksistence, razvoja in napredka. Že ker smo učitelji svojemu ljudstvu, mu ne smemo jemati teh prvočnih po- gojev življenja, pač pa smemo in moramo zahtevati za njegov prid, da se z našim narodom ne ravna drugače, nego z drugimi narodi, ki imajo iste dolžnosti, ki pa nima z njimi naš narod istih pravic.«

In končno: »Bili bi sleparji, samopasniki in zavodniki, ako bi v okvirju svoje države in iz iluzornimi sanjam zahvalili to, kar je nemogoč in nedopustno. Ampak globočina in neomajnost našega prepričanja je poveljujoča sila, ki stoji načelu naših vrst, ki se oglaša iz slehrne naše duše, da imamo voljo, zato tudi moč, da kljub vsem zapre-

kam, obrekovanjem in nasprotovanjem svojemu ljudstvu in svoji domovini v blagorin korist, anikomur na škodo uveljavimo svoj program! — Mi stopamo vanje (v drugo razdobo) hrepeneč po delu, ki bodi posvečeno blaginji našega ljudstva, ki si naj samo, duševno silno in materialno močno, dā to, kar gre vsakemu kulturnemu narodu: sebi življenje — domovini slavo!«

To je naš confiteor! — Gradili in delali smo, gradimo in delamo torej, na temelju dveh zakonov, ki jih je podpisal avstrijski cesar Franc Jožef I! Zato smemo pač zahtevati, da se presoja to delo tako nepristransko, kakor je bilo in je izvrševano v soglasju z zakonitimi dočili! Gospodar, ki hoče sebi dobro, ne bo tepel poštenega delavca, ki dela v prvi vrsti zanj! In kdor krivično sodi delo učiteljstva, ta žali njegovo čast, ki mu je edina odlika. Ker pa nihče ne bo trdil, da je delo učiteljstva dobičkanoso za posameznika ali za celotni stan, mora veljati naša trditev, da učiteljstvo seje, drugi pa žanjejo. Koder in kar žanje narod in domovina, tamkaj zori naše moralno zadoščenje! Če kdo osoja tako delo ali ga krivično tolmači, ta ne ve, da iščemo državno misel v nepristranskem izvajanju zak, določb, ki najimajo proti vsakemu stanu in proti vsakemu narodu isto, enako neprikrajšano in nepotvorjeno moč in veljava. Državna misel je izražena v členu XIX. drž. osnovnega zakona. In ker stremi naše delo samo za tem, da naj vedno in povsod velja ta zakonita določba tudi nasproti našemu narodu, je ob tem delu angažirana tudi naša osebna čast, kise ne more in ne sme dati žaliti iz enostavnega vzroka, ker ji daje zaščito in veljavozakon!

Cim više stoji kdo, tem večja je njeva odgovornost in tembolj bi mu morale neprestano biti v spominu, v besedah in dejanjih geslo: Justitia fundamentum regnorum!

Naročajte in širite naš list!

LISTEK

Cesarju.

NA DAN 4. OKTOBRA 1916.

Vzor — cesar!... Domovju posvečaš prestol, ti biser človeštva, kreposti simbol, a dušo in srce preveva Ti bol! — Vse zemske vrline mi gledamo v njem; v tem srcu preblagem tolažba je vsem, enakega bitja na svetu ne vem! — Ti v morju ljubezni nas vse bi objel, bridkosti človeštva vse nase bi vzel, da le domovino bi srečno imel. —

Ti nosiš dve kroni, izjemni vladar: kraljeva je prva, obseva jo žar, a trnjeva druga — trpljenja je dar. — Mesija avstrijski! Tvoj križevi pot je vodil v postaje trpljenja povsod! Bog daj iz bridkosti Ti srečen izhod! — Za Avstrijo dal si mladosti slovo, življenje trpljenje je Tebi biló, domovju posvetil trpljenje si to! Za god Tvoj v viharju prisegamo vse: Do zadnjega zdiha Ti vdani smo mi! Cesarju, domovju imetje in kri!

Josip Conč.

To in ono izza preteklih dni.

II.

Kraj prvega mojega službovanja se je nahajjal na Kranjskem. Ni bil daleč od mesta Primorske. Seve, često sem jo mahnil v sosedno deželo. Ob sebi se umem, da sem se seznanil z mnogimi primorskimi kollegi. Z več izmed teh sem še danes v intimnem stiku, čeravno je minilo že nad 30 let, kar sem zahajal med nje.

Ob času mojega službovanja na Kranjskem razen slovečega nemškega »Landeslehrervereina« ni bilo drugih učit. društev. To me je bolelo in večkrat sem tupatam poizkusil izproziti kaj v snovanje takih zdržub, toda — zaman. Naravno, da sem se potem takem tembolj oklenil vrlih Primorcev, ki so ta čas že imeli par svojih društev.

Eno prvih je bilo »Učiteljsko društvo za Sežanski okraj«. Temu sem bil član dolej, da me je usoda poklicala drugam. — Zborovanja tega

društva so bila vselej tako zanimiva ter so mi ostala dosihob v prijetjem spominu. Člane tega društva je spajala prava sodružna ljubav. Med njimi sem se res naučil istinite kolegijsnosti in bratske razumnosti. Vsekdar sem se veselil dneva, ko je to društvo zborovalo. Naslajal sem se ob teh skupščinah nad lepim petjem, zlasti »Kraškega kvarteta« (Beningar — Kosovel — Sila — Starec) izborna prednašanja ne pozabim do konca svojih dni!

Najbolj se mi je vtisnilo v spomin zborovanje »Učiteljskega društva za Sežanski okraj«, ki ga je imelo, če se ne motim, jeseni leta 1885. v Skocjanu. — Ko je bil dokaj zanimiv dnevni red izčrpan, smo se vsi udeleženci podali v podzemelske Jame in votline Škocijanske ter smo tu občudovali orjaške stavbe ter čudnostne tvorbe božjega stvarejna... Da, velikanski vtiski! In duška jim je dalačas še mlađi, a polno pesniškega vznosa prevzeti tovariš Janko Leban iz Lokve, ko je v spominško knjigo Škocijansko napisal stike, ki sem si jih do da-